

ceix el sobirà, els seus ministres, el parlament, l'administració, els tribunals, la força pública. En els dominis provincial i municipal, l'autoritat s'aferma de manera semblant. En matèria internacional no hi ha res d'això; les nacions cooperen en la mesura que més convé a cadascuna; poden comprometre's per convencions limitades o temporals, però no obeeixen a cap autoritat.

Tal vegada el fet no és de plànyer. L'autoritat no és ni l'origen ni la condició del progrés, i el seu poder, més aparent que real, cedeix davant de l'opinió. La promulgació d'una llei o la ratificació d'una convenció, no és més que el darrer acte d'una peça, qual pròleg s'ha representat moltes vegades més d'un segle enrer. L'actualitat ens en ofereix un exemple: ja abans de la Revolució francesa s'havien denunciat els perills de la cerusa i demostrat la possibilitat de substituir aquest producte per una substància inofensiva, i no ha estat fins 1921, que s'ha signat la Convenció internacional que prohibeix l'emprar la cerusa pels treballs en llocs tancats, i en tal data només dotze governs la ratificaren.

Encara que privats d'una autoritat executiva, els serveis internacionals tenen, doncs, una missió a emplenar: reunir les informacions, completar les recerques, *standarditzar* els termes i els mètodes, contribuir a la formació de personal tècnic, promoure l'educació de l'opinió pública, preparar acords, intervenir com mediadors, organitzar la col·laboració de les institucions interessades i, finalment, i ço és l'embrí de l'autoritat governamental de la qual hom ha constatat l'absència, actuar en virtut d'un manament conferit pels governs o per les institucions nacionals.

* * *

Aplicant aquestes nocions generals al tema que ens ocupa, estudiarem successivament a les convencions sanitàries internacionals i les institucions internacionals d'higiene.

Les Conferències Sanitàries internacionals de París (1851 i 1859), Constantinoble (1866), Viena (1874), Washington (1881) i Roma (1885), no arribaren a cap acord. El primer resultat concret s'obtingué a la Conferència de Venècia (1892), convocada en plena epidèmia de còlera, i la convenció que es preparà en ella sobre la profilaxi d'aquesta malaltia, fou ratificada per una desena

de governs. Les Conferències de Dresde (1893), de París (1894), de Venècia (1897) i de París (1903, 1911, 1926), agrupant cada vegada un nombre més crescut de països, estengueren el susdit acord a la profilaxi d'altres afeccions, adaptant-se les prescripcions als progressos de l'epidemiologia.

La darrera Convenció sanitària internacional, signada a París el 21 de juny de 1926, pels representants de cinquanta vuit governs (però encara no ratificada per tots aquests) organitza, damunt bases científiques, la profilaxi internacional de la glànola, del còlera i de la febre groga, del tifus exantemàtic i de la verola.

Les traves posades a la circulació de persones i mercaderies, són reduïdes al mínim. Les precaucions es porten als agents específics de contaminació: rates, mosquits, polls, aigua, portadors de gèrmens. Les mesures excessives i ineficaces, dictades per la ignorància i l'afollament, són substituïdes per una organització preventiva, permanent i general.

Les barreres millors guardades deixaran sempre passar els malalts en estat d'incubació i els portadors de gèrmens; cal, doncs, que la malaltia, en qualsevol lloc que es produeixi, sigui reconeguda el més aviat possible. Un servei d'higiene actiu, una legislació sanitària eficaç, un cos mèdic competent, sanes condicions generals d'existència, i una opinió pública instruïda impedeixen el retorn de les grans epidèmies, molt més que les precaucions preses a les fronteres. La prova ha estat fornida moltes vegades; casos isolats de glànola, de còlera, de tifus, han estat observats diverses vegades a Bèlgica, a França, a Anglaterra, a Alemanya.

Mai un focus epidèmic s'ha format; la nostra civilització, pel seu utilatge i pel millorament de les condicions de l'existència material i intel·lectual de la població, és incompatible amb aquestes plagues que dessolaren Europa en els segles darrers, i totes les influències que actuen en favor del benestar i de la instrucció de les masses—se'm perdonarà que esmenti entre elles a la Creu Roja—contribueixen a fer el retorn impossible.

La Convenció Sanitària internacional és completada per convencions particulars concertades entre nacions limítrofes, i per convencions aplicables a limitació de la producció dels estupefa-